

‘Hoeveel?’ De oude man die voor Lou in de rij voor de kassa stond, keek de caissière boos en vol ongeloof aan.

‘Ja, dat weten we nou wel, dat zegt u altijd.’ De caissière was blijkbaar gewend aan zijn chagrijn. ‘En de prijzen zijn sinds vorige week echt niet veranderd, schat.’

‘Ze zijn sowieso te hoog. Dat zou gewoon niet moeten mogen. En noem me geen schat.’ Nadat de man had afgerekend met zijn creditcard, pakte hij het plastic tasje waar ze zijn boodschappen in had gestopt en liep trekkend met zijn been naar de schuifdeuren, waar hij, toen ze naar zijn smaak te traag openingen, hard op bonkte met zijn wandelstok.

‘Als hij ooit nog eens dank je wel tegen me zegt, zal ik van schrik van mijn stoel vallen,’ merkte de caissière goedmoedig op, terwijl ze Lou’s fles merlot en doosje appeldonuts aansloeg.

‘Anders zeg ik het wel voor ons allebei. Dank je, dank je,’ zei Lou.

Buiten was het op deze middag in augustus helder maar winterig en de oude man liep langzaam over het parkeerterrein. Terwijl Lou nog even bij de uitgang bleef staan, zich afvragend of ze nu meteen al een donut zou nemen, zag ze de man langs een aftandse auto lopen waar een gedeukte bumper half af hing. Zijn plastic tasje bleef haken aan de scherpe rand van de bumper. De man, verrast omdat hij ineens niet verder kon, verloor zijn evenwicht en viel op de grond, met de inhoud van de tas verspreid om zich heen.

Lou rende naar hem toe, maar toen ze hem wilde vragen of hij oké was, sloeg hij haar met zijn wandelstok tegen haar

hoofd. Naar haar oor grijpend piepte ze: 'Au!'

'Als je niet uitkijkt sla ik je nog een keer.' De oude man zwaaide dreigend met zijn stok. 'Help, bel de politie! Ik ben beroofd!'

'Wat? Ik heb niemand gezien.' Lou gebaarde om zich heen naar het lege parkeerterrein.

'Jij probeerde me te beroven! Help!'

Wat een rare kerel! 'Ik heb u niet beroofd. Uw tas bleef haken aan die kapotte bumper. Ik wilde alleen maar vragen of alles in orde was.'

'Hoe kan alles nou in orde zijn als ik net ben beroofd?'

'U bent niet beroofd, u hebt uw evenwicht verloren en toen bent u gevallen. Maar gaat het? Hebt u pijn? Moet ik een ambulance bellen?'

'Doe niet zo belachelijk. Je moet mijn boodschappen oprapen. Dat is toch wel het minste. Moet je eens zien.' Geïrriteerd wees hij naar de voormalige inhoud van de plastic tas.

'Oké, geen probleem.' Omdat er een gapend gat in de zijkant van de tas zat, propte Lou de merlot en donuts in haar schouder tas en gebruikte haar eigen plastic tas. Nog geen minuut later had ze de verzameling blikken, pakken en eenpersoons kant-en-klaarmaaltijden ingepakt. 'Maar hoe gaat het met u? Hebt u ergens pijn?'

De oude man schudde zijn hoofd. Hij was ook meer ineengezakt dan echt gevallen. 'Help je me nog overeind of niet?'

'Nou, ik was eigenlijk van plan om hier vierentwintig uur als een malloot te blijven staan. Natuurlijk help ik u overeind.'

Lou ging achter hem staan, stak haar armen onder die van hem en trok hem omhoog. 'Zo.' Ze gaf hem zijn wandelstok. 'Waar staat uw auto?'

Hij wees naar een oude grijze Mini en ze liep er met hem naartoe. Nadat ze de boodschappen in de kofferbak had gezet, zei de man hoofdschuddend: 'O, allemachtig nog aan toe.'

‘Wat is er?’

Hij liet haar de kapotte bril zien die hij uit zijn zak had gepakt. ‘Ik moet erop zijn gevallen.’ Hij keek Lou aan alsof het allemaal haar schuld was. ‘Hoe kom ik nu thuis als ik niet eens zie waar ik ben?’

Het was wel duidelijk dat hij niet ver kon lopen. ‘Taxi?’

‘Doe niet zo idioot. Kun jij rijden?’

‘Ja, maar ik heb op dit moment geen auto.’

‘Dat is geen probleem. Ik heb toch een auto?’ Hij hield de autosleutels voor haar op. ‘Breng jij me maar naar huis.’ Hij zei het op een toon alsof het de enige mogelijkheid was.

‘Waar woont u dan?’

‘Op de heuvel. Niet ver weg.’ Toen ze bleef aarzelen, voegde hij er geërgerd aan toe: ‘Hij is verzekerd voor iedereen die erin rijdt.’

‘En hoe kom ik dan terug?’

‘Je hebt toch benen?’

Lou slaakte een zucht. Dit werd echt belachelijk. Ze had zichzelf in een lastige situatie gemanoeuvreed. Deze oude man kende geen manieren. Maar hoe graag ze ook nee wilde zeggen, haar geweten stond het niet toe. En ze wist ook waarom, het kwam door die eenpersoons kant-en-klaarmaaltijden. De man was een mopperkont omdat hij oud was, halverwege de tachtig, schatte ze. Hij had niet veel geld en waarschijnlijk was zijn vrouw overleden. Hij was eenzaam en ongelukkig, kon alleen nog maar lopen met een wandelstok en had vermoedelijk continu pijn vanwege reuma of artritis. Toen hij zijn boodschappen in de supermarkt op de band had gelegd waren haar die maaltijden al opgevallen, maar verspreid om hem heen op het parkeerterrein hadden ze pas echt een hartverscheurende aanblik geboden.

Bovendien was ze altijd al een watje geweest. Natuurlijk kon ze hem hier niet zo achterlaten. Terwijl ze zijn sleutels

aanpakte, zei ze: 'Vooruit dan maar, ik breng u wel naar huis.'

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'En niet racen!'

Hij wees hoe ze de stad uit moesten rijden en toen een steile kronkelweg op met aan weerszijden bomen die het zonlicht gefilterd doorlieten.

'Verder,' instrueerde hij haar. 'Pas op die bocht. En nu afremmen, het is daar meteen links.'

Lou had een kleine cottage verwacht, misschien een beetje bouwvallig zelfs, net als de gedeukte grijze Mini met zijn stoffige banden en krassen in het lakwerk.

'En nu?' Ze bracht de auto tot stilstand op de oprijlaan van grind.

'Zet de motor uit. We zijn er.'

'Maar waar woont u dan?'

Geïrriteerd zei hij: 'Ben je soms blind? Daar!'

Hij gebarde naar het majestueuze georgiaanse landhuis dat was opgetrokken uit zachtgeel Cotswold-steen en boven het kleine stadje uittorende als een Romeinse keizer die zijn onderdanen inspecteerde. Het was een stevig vierkant gebouw, met op alle drie de etages symmetrische rijen schuiframen met zes ruitjes elk, een zilvergrijs leien dak, blauwewegen die over de gevel omhoogklom en indrukwekkende pilaren aan weerszijden van de voordeur. Was het soms zo'n landhuis dat inmiddels was verdeeld in appartementen? Of zou het een bejaardenhuis zijn? Wat het ook was, Lou was behoorlijk onder de indruk. Nadat ze de motor had afgezet, liep ze om de auto heen om de man te helpen met uitstappen en pakte daarna de boodschappen uit de kofferbak. 'Zo.'

Hij pakte ze niet aan. 'Kun je ze even naar binnen brengen?'

O nou, ze had voorlopig toch niet echt iets te doen. Ze wachtte terwijl hij een zijdeur opende en liep toen achter hem aan door wat gangen naar een keuken.

Het was dus geen bejaardenhuis. En zo te zien was het ge-

bouw ook niet in appartementen opgedeeld.

‘Wil je de boodschappen even voor me opruimen?’ Hij pakte een tubetje superlijm uit een lade en ging aan de keukentafel zitten om zijn kapotte bril te repareren.

Lou pakte twee kleine doosjes vissticks uit de tas. ‘Waar staat de vriezer?’

‘In de bijkeuken, die deur door.’

Ze grinnikte. ‘Tien minuten geleden dacht u nog dat ik u wilde beroven en nu vindt u het geen probleem meer dat ik in uw huis rondsnuffel.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Het is de bijkeuken. Ik bewaar daar echt geen zakken vol diamanten.’

‘Dat is ook weer waar.’

‘En ik heb ook niet gezegd dat ik het geen probleem vind. Het is gewoon een klusje dat geklaard moet worden. En ik heb last van mijn benen.’

De keuken maakte een stoffige, rommelige indruk, net als de bijkeuken. Toen Lou weer de keuken in kwam om ook de andere boodschappen op te bergen, vroeg ze: ‘Woont u hier alleen?’

Hij knikte, maakte een koektrommel open die op de tafel stond en slaakte een zucht toen hij zag dat er niets meer in zat.

‘Maar heeft u wel hulp?’

‘Nee.’

Arme man. Hij klonk zo vermoeid en hij sprak op een toon alsof hij zich erbij neer had gelegd dat hij eenzaam en ongelukkig was. ‘Is uw vrouw overleden? Wat naar voor u.’

‘Wat? Ik heb geen vrouw. Ben nooit getrouwd geweest ook.’ Hij keek haar opnieuw achterdochtig aan. ‘Dat je dat niet weet.’

Ze nam hem even op. ‘Misschien heb ik uw autobiografie nog niet gelezen.’

Ineens ging hem een licht op. ‘Kom je niet uit de buurt dan?’

‘Nee. Ik woon in Selly Oak.’

‘Selly wat?’

'Dat is in Birmingham.' Ze legde de laatste spullen in de ijskast die uitpuilde van eten dat al over de uiterste houdbaarheidsdatum heen was.

'Ga nu maar water opzetten. Theezakjes zitten in de blauwe bus. Maar wat doe je dan eigenlijk hier in Foxwell?' Hij vroeg het op beschuldigende toon.

'Ik ga op bezoek bij iemand die ik nog van school ken, uit Cheltenham.' Ze beseftte dat hij haar aan de praat hield omdat hij eenzaam was, hoewel hij waarschijnlijk liever zou doodgaan dan dat te moeten toegeven.

'Hoe heet ze?'

'Het is een hij. Sammy Keeler.'

'Keeler? Een van de broers, bedoel je? Welke van de twee is Sammy? Die smoezelige met dat rode haar? Die altijd op die stomme gitaar van hem zit te jengelen?'

Het was een beknopte, maar zeer accurate beschrijving. 'Ja, dat is hem.'

'Hij is toch niet je vriendje, hè?'

'Nee.'

'Hoe heet zijn broer?'

'Remy.'

'O ja. Twee klontjes. En niet te snel dat theezakje eruit halen.'

Lou's mobieltje ging toen ze zijn thee zat te roeren.

'Hoi,' zei Sammy, 'ben je er al? Sorry, maar ik ben nu in Didcot, er is een probleem met de trein en het duurt nog minstens een uur voordat ik thuis ben.'

'Geeft niks, ik zit bij iemand in de keuken,' zei Lou vrolijk. 'We hebben elkaar ontmoet op het parkeerterrein van de supermarkt en toen ging zijn bril kapot en moest ik hem naar huis rijden.'

'Wie precies?' Sammy, die was opgegroeid in Foxwell, kende iedereen.

‘Ik weet niet hoe hij heet, maar hij woont in een groot huis op de heuvel. Het is Sammy,’ vertelde ze de man aan de tafel. ‘Hij wil weten wie u bent.’

‘Allsopp.’

Oké, een beetje rare naam, maar daar kon hij niks aan doen. Tegen Sammy zei ze: ‘Hij heet Allsopp.’

‘Bedoel je Edgar Allsopp?’ Sammy begon te lachen. ‘Wauw! Ben je echt op Walton House?’

Walton, ja, die naam had ze zien staan op een van de pilaren aan het begin van de oprijlaan. Als ze alleen was geweest had ze misschien voor de grap gezegd: ‘Je wilt me toch niet vertellen dat hij een seriemoordenaar is?’, maar omdat Edgar op nog geen twee meter afstand van haar zat, zei ze alleen maar: ‘Ja, die! Ik heb net thee voor hem gezet.’

‘Sterkte. Het is een ouwe chagrijn.’

Ze wierp Edgar een vrolijke lach toe. ‘Dat kun je wel zeggen!’

‘Maar als iemand hem aankan, ben jij het. Luister, ik bel je straks nog wel even, oké. Ik denk dat ik om zes uur toch wel thuis ben.’

Nadat Lou haar telefoon had opgeborgen, viste ze het theezakje uit haar eigen mok en liep ermee naar de afvalbak. Vlak voor de bak gleed ze uit en vloog bijna tegen de muur.

‘Niet erg handig,’ zei Edgar.

‘Er ligt iets op de vloer. Het is hier spiegelglad.’ Ze ging op haar hurken zitten en voelde met haar hand aan de vloer. ‘Hebt u soms olie gemorst?’

‘Nee,’ zei hij beledigd. ‘Het was boter.’

‘Nou, daar moet iets aan gedaan worden. De vloer moet worden schoongemaakt.’

Hij keek haar verschrikt aan. ‘Wat, met die knieën van mij?’

Ze schudde haar hoofd. In het keukenkastje onder de gootsteen vond ze een ouderwetse boender en ze maakte een sopje in het afwasteiltje. Terwijl ze de zwart-witte tegels schrobde,

zei ze: 'U zou iemand in dienst moeten nemen om dit soort dingen voor u te doen.'

'Ik had iemand. Maar die is bij me weggegaan, net als alle anderen daarvoor.' Hij wees naar een plek onder een stoel. 'Je bent daar een stukje vergeten.'

Ze zakte door haar knieën en keek hem aan. 'En u hebt zeker geen flauw idee waarom ze hier niet wilden blijven?'

Een fractie van een seconde leek het erop alsof er een glimlach zou doorbreken op zijn gezicht. Maar dat gebeurde niet. Hij zei alleen maar: 'Te lui, te bang om hun handen vuil te maken.' Daarna nam hij een slok thee.

'Sterk genoeg?'

'Hoe moet ik dat nou weten? Ik heb ze niet gevraagd om de ijskast op te tillen of zo.'

Nu was het Lou's beurt om te glimlachen. 'Ik bedoelde de thee.'

'O. Ja, wel goed, geloof ik. Maar er had wel wat minder melk in gekund.'

Toen ze klaar was met schrobben zei ze: 'Waarom schrijft u niet even een advertentie, dan hang ik die straks op bij de krantenzaak. Het zou toch handig zijn als u iemand hebt die hier één of twee keer per week komt schoonmaken?'

Hij slaakte een diepe zucht, alsof ze hem had gevraagd om aan een triatlon mee te doen. 'Dat is veel te weinig.'

'Nou, dan zegt u dat toch!'

Op het dressoir vond ze een pen en een oud kladblok. Toen ze die voor hem neerlegde, zei hij: 'Schrijf jij het maar op. Zes ochtenden per week, schoonmaken, koken en allerlei klusjes.' Na een korte stilte voegde hij er genereus aan toe: 'Zondag is dan een vrije dag.'

Lou schreef alles op en hij dicteerde zijn telefoonnummer. Toen het over de verdiensten per uur ging, merkte ze op: 'Meestal betalen mensen wel iets meer dan dat.'

Met een geïrriteerde zucht verhoogde hij het bedrag.

'Ik zal het overschrijven op zo'n kaartje en dan op het bord in de etalage hangen.' Ze stopte het opgevouwen velletje in haar tas. 'Hoe heet die vrouw van de winkel?'

'Hoe moet ik dat nou weten?'

'Hoelang woont u hier al?'

'Ik ben hier geboren. Toen naar Londen verhuisd en dertig jaar geleden weer teruggekomen, nadat mijn ouders waren gestorven.'

'In dat geval zou het toch handig zijn om haar naam te kennen. Ze is echt een heel aardige vrouw. Ik heb een heel leuk gesprek met haar gehad toen ze buiten haar hangplanten water stond te geven.'

'Hm. Wacht even.' Hij stak haar de pen toe terwijl ze haar tas over haar schouder hing. 'Schrijf je telefoonnummer even op.'

'Waarom?'

'Voor het geval dat ik je wil bellen. Hoelang blijf je hier trouwens?'

'Alleen vannacht. Ik ga morgen weer naar huis.' Terwijl ze haar nummer opschreef, kwam ze heel even in de verleiding om een paar cijfers te verwisselen. Maar nee, zo stak ze niet in elkaar.

'Heb je werk?' vroeg Edgar.

'Ja. Ik werk in de zorg. En dat bevalt me heel goed,' voegde ze er snel aan toe, want soms wilden mensen dan meteen weten waarom ze voor dat vak had gekozen en ze had nu geen zin om het daarover te hebben.

'Kinderen?'

'Nee.'

'Man?'

'Niet meer.'

'Bij je weggegaan zeker?'

'Zoiets. Hij is overleden.'

Ieder ander zou op dit moment iets hebben uitgeroepen als:
'O, mijn god, wat erg. Sorry.'

Edgar niet. 'Wanneer precies?'

'Een jaar geleden.' Iets meer dan elf maanden. Bijna een jaar dus.

'En hoe is hij gestorven?'

'Onder de frambozenpudding.' Ze schrok er zelf van, ze had het niet hardop willen zeggen. De woorden waren er gewoon uitgekomen als reactie op het beeld dat ze ineens voor zich had gezien.

Na een seconde van geschokte stilte, barstte Edgar ineens in lachen uit. Het klonk roestig, alsof hij niet vaak meer lachte, en dat was ook eigenlijk geen verrassing voor haar. Hij zette zijn mok op tafel. De thee klotste over de rand. 'Hoe bedoel je?'

Ze had het niet moeten zeggen. Ze schudde haar hoofd en liep naar de deur. 'Niets. Blijf maar zitten, ik kom er zelf wel uit.' Niet dat hij aanstalten had gemaakt om op te staan. 'En ik zal die advertentie voor u ophangen in de etalage.'

'Dag.' Edgar had al geen belangstelling meer en trok *The Telegraph* van afgelopen zondag over de tafel naar zich toe.

Lou liep het huis uit en trok de zware deur achter zich dicht. Natuurlijk had hij haar niet bedankt. Het was maar goed dat ze er door haar werk aan gewend was geraakt om met allerlei soorten mensen om te gaan. Zelfs met excentrieke, slechtge-manierde oude mannen als Edgar.

2

'Natuurlijk mag dat!' zei de vrouw achter de toonbank. 'Eerst maar eens twee weken? Voor wie is het?'

Lou zette zich schrap. 'Hij heet Edgar Allsopp.'

'Och heden. Nog steeds op zoek dus? Ik dacht dat hij het had opgegeven. Sorry.' De vrouw wierp haar een stralende lach toe. 'Familie van je?'

'Nee, hoor. Ik heb hem vanmiddag leren kennen. Ik heb hem naar huis gereden nadat hij was gevallen. Hij is... een bijzondere man,' zei Lou.

'Zo kun je het ook noemen. Maar je zou ook kunnen zeggen dat hij een complete ramp is.'

'Zo te horen heeft hij al heel wat hulpen versleten.'

'Dat kun je wel zeggen! Niemand blijft daar lang. Mijn nicht heeft er een week gewerkt en hij was echt onmogelijk. Ze is de deur uit gelopen toen hij zich erover beklaagde dat ze zong terwijl ze de was ophing in de tuin.'

Lou grinnikte. 'Nou, dan wens ik de volgende veel succes.'

'Het kost een pond per week, zo'n advertentie in de etalage.'

Lou gaf de vrouw twee pond. Terwijl ze dat deed, kwam haar telefoon tot leven en door het deuntje wist ze dat het een berichtje van Sammy was.

Hij had geschreven:

We rijden weer. Ben rond 5.30 thuis.

'Waarom ken ik dat deuntje? Sorry, ik moet niet zo nieuwsgierig zijn! Het komt me bekend voor, maar ik kan er niet op komen.'

'Het is een liedje van een vriend van me. Sammy Keeler?'

'Ach ja, natuurlijk. Ik hoorde het hem een paar weken geleden buiten voor de pub spelen. Echt een schat van een jongen. Hij geeft nooit op, hè? Gaat maar door, werkt zich een slag in de rondte. Echt jammer.'

'Hij speelt vanavond in de Bear,' vertelde Lou. 'Daarom ben ik hier, om hem te steunen en toe te juichen.'

'Dat noem ik nog eens een goede vriendin.' Terwijl de vrouw de advertentie ter grootte van een ansichtkaart in het bord voor

de etalage schoof, voegde ze er op meelevende toon aan toe: 'Verwacht er maar niet al te veel van. Misschien ben jij wel zijn enige publiek.'

De wind was gaan liggen en de lucht voelde warm aan en daarom was het geen straf om op een van de houten banken bij de rivier te moeten wachten. Lou had koffie en een worstenbroodje meegenomen, en een gezin van kwakende eenden deed zich nu te goed aan de kruimels die ze in het gras had gestrooid.

Omdat de zonnestralen op het water haar bijna verblindden, zette ze haar zonnebril op. Het was fijn om die te gebruiken voor waar hij voor bedoeld was en niet om haar ogen te verbergen voor nieuwsgierige blikken.

Na Bretts dood had ze bijna elke minuut dat ze wakker was aan hem moeten denken. De laatste tijd, bijna een jaar later, werd het wat minder, maar de herinneringen waren er nog steeds, als de riethalmen in het water die vlak onder de oppervlakte heen en weer deinden als hoelarokjes. Terwijl ze van haar koffie nipte, merkte ze dat het weer gebeurde, belangrijke taferelen die van het een naar het andere sprongen en die de twee jaar die hun relatie had geduurd bestreken.

Het was allemaal zo mooi begonnen... Nou ja, logisch, anders had ze nooit een tweede date met hem gewild. En wat een ellende zou haar bespaard zijn gebleven als ze niet had ingestemd met die tweede date.

Maar de avond van hun ontmoeting was zo fantastisch verlopen, had zo goed gevoeld. Het was als een teken geweest, als een vooraankondiging van de toekomst. Zo zag je maar weer hoe je je kon vergissen. Echt, je kon nooit weten hoe iets zou lopen.

Ze was uit geweest met een groepje vrienden van het verpleeghuis waar ze toen werkte. Nadat ze wat hadden gedronken in de stad, waren ze naar een nachtclub gegaan. Niet lang na hun komst daar, was er, toen ze terugkwam van de wc, een

lange, breedgeschouderde man op haar afgestapt en had met een brede lach uitgeroepen: 'Lou! Hoi, wat zie jij er goed uit, zeg!'

Hij had leuke ogen en een open, betrouwbaar gezicht en hij vond het zichtbaar fantastisch om haar te zien. Lou pijnigde haar hersens, maar ze kon met de beste wil ter wereld niet bedenken waar ze hem van kende.

'O jee, dat is een behoorlijke aanslag op mijn ego.' Maar hij had erbij gelachen, had zich niet beledigd gevoeld. 'Brett Miles. En ik vind het echt te gek om je te zien, al weet je dan niet meer wie ik ben.'

'Het spijt me echt. Ik werk bij de Elms, in Edgbaston, misschien ken ik je daarvan? Misschien heb je me daar gezien toen je daar op bezoek was bij familie of zo?'

'Nee, dat is het niet. Luister, ik was net op weg naar de bar. Wil je wat van me drinken? Dan zal ik je wat hints geven. Maar eerlijk gezegd vind ik het ongelooflijk dat je het bent vergeten.'

Haar vrienden gingen zich te buiten op de dansvloer. Geintrigeerd accepteerde ze zijn aanbod en ging ze met hem aan een tafeltje zitten, waar ze twintig minuten haar best deed om erachter te komen waar ze hem van kende. Want moest je hem zien, en hij was ook nog eens heel aardig, hoe was het mogelijk dat ze zich hem niet herinnerde?

En toen vond hij het eindelijk de tijd om haar de waarheid op te biechten. Hij bekende dat hij haar nog nooit had gezien, maar dat ze hem meteen was opgevallen toen ze binnen was gekomen en dat hij iemand haar naam had horen zeggen toen ze in de rij voor de bar stonden.

'Sorry.' Hij keek berouwvol. 'Ik ben heel slecht in meisjes versieren. En ik wilde je heel graag aanspreken, maar ik was bang dat ik het zou verknallen. En de eerste indruk is altijd belangrijk, toch? Als ik je had gevraagd of je met me wilde dansen, had je waarschijnlijk nee gezegd. Het is heel moeilijk om iemand aan te spreken die met een groepje vrienden uit is.'

Ik dacht dat als ik deed alsof ik je kende, je me in elk geval een paar minuten de tijd zou geven voordat je je belangstelling zou verliezen.' Hij haalde zijn schouders op. 'Zo, dat is eruit. Ik heb het gedaan omdat ik dacht dat ik er de rest van mijn leven spijt van zou krijgen als ik het niet zou doen.' Hij zweeg even. 'En dat was het enige wat ik kon verzinnen. Nogmaals sorry. Als je nu genoeg van me hebt, snap ik dat wel. Ga gerust weer naar je vrienden.'

Gecharmeerd van de reden van zijn leugen zei ze: 'Wat ik als nog niet genoeg van je heb?'

Zijn lach werd breder. 'Echt? Nou, dan is mijn dag goed! Nee, mijn week, maand... misschien wel mijn jaar.'

'Niet te hard van stapel lopen,' zei ze. Maar haar hart sloeg even over bij de gedachte dat dit weleens het begin van iets betekenisvols kon zijn.

'Erg, hè?' Hij grijnsde. 'Maar ik heb me nog nooit zo gevoeld. Ik liet me een beetje meeslepen. Maar denk je.... Nee, laat ook maar.'

Daar had je het weer, die werveling van toenemende hoop. 'Wat wilde je zeggen?'

'Denk je dat je hetzelfde zou kunnen voelen?'

Het was net alsof ze in een film zat, met de rest van de nachtclub die naar de achtergrond verdween, terwijl de camera inzoomde voor een close-up van hen beiden en het bioscooppubliek als betoverd en met ingehouden adem toekeek.

Zelf kreeg ze ook bijna geen adem meer en het was alsof haar hart elk moment uit elkaar kon spatten toen ze zei: 'Misschien wel.'

En toen gaven ze elkaar hun eerste kus.

'Dus het is je gelukt om aan hem te ontsnappen.' Lou schrok op van de stem achter haar. En daar had je Sammy, lief en sjofel als altijd. Hij omhelsde haar en ging toen naast haar op de bank

zitten. 'Ik dacht dat hij je misschien had vastgebonden in zijn kelder.'

'Edgar?' protesteerde ze. 'Hij heeft het niet eens geprobeerd. Zulke rare dingen doet hij toch niet? Of wel soms?'

'Ik plaag je maar. Hij is wel vijfhonderd jaar oud. Je ziet er goed uit trouwens.' Hij plantte een kus op haar wang.

'Dank je.'

'En nu moet jij zeggen dat ik er ook goed uitzie.'

'Jij ziet eruit zoals je er altijd uitziet.' Ze keek hem vol genegenheid aan; een keurige man in pak zou Sammy nooit worden. Zijn koperrode warrige haar kwam tot op zijn schouders, hij had sproetjes op zijn bleke wangen en hij droeg een makkelijke oude spijkerbroek en gympen en een blauw-grijs gestreept overhemd met daarover een zwart giletje waaraan twee zilveren knopen ontbraken. Eerlijk gezegd had ze beter geklede vogelverschrikkers gezien, maar Sammy's outfits hoorden bij zijn persoonlijkheid en hem aankleden als een Ken-pop zou totaal misstaan. Mensen hielden van hem om wie hij was, niet om wat hij droeg. En iedereen die hem leerde kennen werd getroffen door zijn vriendelijke manier van doen, zijn lieve ogen en zijn ondeugende grijns.

Nou ja, behalve Edgar Allsopp dan blijkbaar.

'Ik weet nog de eerste keer dat ik hier was,' zei Lou, terwijl Sammy de voordeur van het slot draaide en haar Riverside Cottage in liet gaan. 'Nog steeds die heerlijke geur van steen en houtvuur en bijenwas. En jouw moeder was ook zo te gek.'

'Dat is ze nog steeds. Maar dan een stuk gebruinder tegenwoordig. Ik heb haar verteld dat je kwam en je krijgt de groeten van haar.'

Lou's eigen moeder was gestorven toen Lou twaalf was. Een jaar daarna, niet lang nadat ze met haar vader van Exeter naar Cheltenham was verhuisd, had Sammy Keeler, een klasgenoot van haar nieuwe school, haar uitgenodigd voor het feest ter ere

van zijn dertiende verjaardag, en haar vader had haar toen naar Foxwell gereden. Het feest, dat werd gehouden in de achtertuin van Riverside Cottage, was wild en chaotisch geweest, met een vossenjacht, karaoke en een boomklimwedstrijd. Lou had zich in het stadium van rouw bevonden waarin plezier hebben haar een schuldgevoel bezorgde, want misschien dachten de mensen dan wel dat ze niet genoeg van haar moeder had gehouden.

Sammy's moeder had haar verwarring blijkbaar begrepen, hoewel ze haar helemaal niet kende. Ze was een magere blondine die een gebatikte oranje topje, een korte gele broek en heel veel armbanden droeg; ze was bij Lou komen staan toen een paar jongens de ceder in klommen en had losjes gezegd: 'Je moeder zou het heel fijn vinden als ze kon zien hoe leuk je het had.' Daarna had ze Lou een geruststellend kneepje in haar schouder gegeven, een hamburger aangeboden en was ze weer verdergelopen.

Lou herinnerde zich die dag nog heel goed. Het was alsof ze toestemming had gekregen om weer gelukkig te zijn, en ze had zich ongelooflijk opgelucht gevoeld, omdat Sammy's moeder natuurlijk gelijk had. Haar eigen moeder had ontzettend veel van haar gehouden; natuurlijk zou ze niet willen dat ze de rest van haar leven ongelukkig was.

Hoewel ze niet van plan was geweest om mee te doen aan de boomklimwedstrijd, riep ze tien minuten later, toen Sammy door de tuin had geroepen wie er nog meer meedeed: 'Ik!'

Met een highlighter in de achterzak van haar spijkerbroek waarmee ze haar hoogst bereikte punt kon markeren, was ze als een aap de boom in geklauterd en had ze iedereen verslagen en was ze beloond met een verbaasd gejuich van de andere feestgangers en een geruststellende knipoog van Teresa Keeler waar ze helemaal van was gaan gloeien.

Tegenwoordig woonden Sammy en Remy samen in Riverside Cottage. Drie jaar geleden was Teresa, tot haar eigen verbazing,

op Tinder gegaan en halsoverkop verliefd geworden op een accountant die Maurice heette. En tot Maurices verbazing had hij binnen enkele maanden zijn grijze maatpakken aan de wilgen gehangen, zijn baan in Slough opgezegd en was hij samen met Teresa naar Albufeira gevlogen waar ze nu, idioot gelukkig, samenwoonden en een strandtent runden op de Praia de Vilamoura alsof ze nooit anders hadden gedaan.

‘Je hoeft toch niet beneden te slapen,’ zei Sammy toen hij zag dat Lou de nieuwe bank uitprobeerde op lengte. ‘Remy is de hele week weg, dus je kunt in zijn bed.’ Trots voegde hij eraan toe: ‘Ik heb zelfs de lakens verschoond.’

‘Vond hij het ook goed?’

‘Ach, wat maakt het uit. Hij zit in het vliegtuig, op weg naar Texas, hij heeft daar een afspraak met een of andere multimiljonair, iets over een ranch.’

‘Weet je zeker dat hij het niet erg vindt?’ Geïntimideerd was een groot woord, maar Lou had altijd wel enigszins opgekeken tegen Sammy’s broer. Remy was niet alleen twee jaar ouder, hij was ook langer en een stuk aantrekkelijker dan zijn jongere broer. Op school was het een uitgemaakte zaak geweest dat Remy van hen beiden de hoofdprijs had gewonnen: hij was opvallend aantrekkelijk, goed in sport en hij haalde zonder er iets voor te hoeven doen de hoogste cijfers. Sammy daarentegen hield niet van leren, was niet goed in sport, had vaak ongelukjes en maakte zich totaal niet druk over zijn minder aantrekkelijke uiterlijk. Bij andere broers zouden die verschillen misschien tot wrok hebben geleid, maar voor de Keeler-broers was het allemaal geen punt. Remy was inmiddels een succesvol architect, terwijl Sammy parttime als bezorger werkte om zijn rekeningen te kunnen betalen, hoewel hij eigenlijk alleen maar muziek wilde maken. Maar hun wederzijdse liefde en steun was onwrikbaar en onvoorwaardelijk.

‘Ja, hij wil dat je in zijn bed slaapt,’ zei Sammy. ‘Hij stelde

het zelf voor. Maar kun je me misschien even helpen, ik wilde lasagne maken.'

In de keuken kletsten ze verder. Sammy was een enthousiaste maar niet al te vaardige kok, dus het was slim om goed in de gaten te houden welke ingrediënten hij soms ineens nog aan een gerecht wilde toevoegen. De laatste keer dat hij voor haar had gekookt, had ze anijszaad aangetroffen in de coq au vin.

'Hoe ging het vandaag in Londen?' vroeg ze, terwijl hij fanatiek klontjes uit de béchamelsaus klopte.

'Drie uur pubs bezocht die me niet wilden hebben. Twee uur op straat gespeeld en toen ben ik ook nog voor "rooie" uitgescholden door twee jongens die dachten dat ze origineel waren. En het treinkaartje kostte meer dan ik heb verdiend, maar dat heb ik vaker meegemaakt.' Hij haalde zijn schouders op, zo te zien zat hij er niet mee. 'Maar ach, je kunt nooit weten, misschien komt er op een goede dag iemand langs die wat in me ziet. Als je het niet probeert, zul je het nooit weten.'

'Wie niet waagt wie niet wint.' Lou scheurde een pak lasagnebladen open.

'Precies.'

'Misschien gebeurt dat vanavond wel als je in de Bear speelt.'

'Tja.' Hij rommelde wat tussen de potjes kruiden. 'Alleen jammer dat het nog niet is gebeurd in de andere zeventienhonderdveertig keer dat ik daar speelde.'

'Nou, ik vind je fantastisch.'

'En ik vind dat je helemaal gelijk hebt.' Hij hield een potje voor haar op. 'Zal ik hier wat van in de witte saus doen? Misschien is het wel de beste ontdekking ooit.'

Lou schudde haar hoofd, want het was fenegriek. 'Nee, dat is het niet. Dat wordt hartstikke goor.'

'Spelbreekster. Het is maar goed dat ik gewend ben aan afwijzingen.' Blijkbaar bedacht hij ineens iets, want hij vroeg: 'Over afwijzingen gesproken, wil jij vanavond mijn vriendin zijn?'

Ze hadden nooit iets gehad; zo zat het gewoon niet tussen hen. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ze een vriend geen pleziertje kon doen.

‘Wie is het deze keer?’

‘Ze heet Tanisha. Ze is hier een paar weken geleden komen wonen, toen ze aan de slag ging als receptioniste bij het Marlow Hotel. Ze is echt te gek,’ zei hij. ‘Je zou haar eens moeten zien. Nou ja, dat gebeurt natuurlijk vanzelf, want ze komt vanavond ook. Ik heb haar vorige week mee uit gevraagd.’

‘En?’

‘Ze zei nee.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Volgens haar vriendin valt ze op aantrekkelijke types.’

Zoiets als Remy waarschijnlijk.

‘Maar je denkt dat ze van gedachten zal veranderen als ze jou met mij ziet?’

‘Ik kan het altijd proberen.’ Hij straalde, de eeuwige optimist. ‘Ze moet gewoon begrijpen dat een fantastische persoonlijkheid hebben belangrijker is dan die eeuwige scherpe jukbeenderen en een sixpack.’ Terwijl hij zich van haar afdraaide, strooide hij iets in de sauspan.

‘Wat was dat?’

‘Niets.’

Lou deed een vergeefse greep naar het pakje. ‘Dat is gemalen kardemom. Sammy, je bent echt een ramp.’

‘Niet zeuren voordat je het hebt geprobeerd.’ Zonder enig berouw strooide hij nog wat poeder in de pan. ‘Maar hoe zit het met jou?’

‘Ik ben geen ramp.’

‘Ik bedoel, heb jij een oogje op iemand?’

‘Nee.’

‘Ook niet een heel klein beetje?’

Ze hield haar duim en wijsvinger een millimeter van elkaar. ‘Zelfs niet zo’n klein beetje.’